

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa P. B.
przeciwko Bankowi S.A. w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 października 2023 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 20 grudnia 2021 r., sygn. akt XIII Pa 65/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda P. B. na rzecz pozwanego Banku S.A.
w W. 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 20 grudnia 2021 r., po apelacji pozwanego pracodawcy Banku [...] S.A. w W., zmienił wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z 5 lutego 2021 r. i w miejsce orzeczenia o przywróceniu powoda P. B. do pracy zasądził na jego rzecz odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Sąd Okręgowy stwierdził, że przyczyny rozwiązania z powodem umowy o pracę były nieprawdziwe. Powód zwiększając limity na kartach kredytowych oraz wypłacając środki pieniężne z kart kredytowych nie działał w celu uzyskania

wyższego świadczenia z tytułu niezdolności do pracy. Przyczyny rozwiązania umowy o pracę wymienione w oświadczeniu z 20 sierpnia 2019 r. są jedynie zbiegami okoliczności, które w konsekwencji przedstawiają powoda w negatywnym świetle. Sąd doszedł jednak do przekonania, że pomimo stwierdzenia, że złożone powodowi wypowiedzenie umowy o pracę naruszało przepisy prawa pracy, to nie można uwzględnić roszczenia powoda dotyczącego przywrócenia go do pracy na poprzednich warunkach stosując art. 45 § 2 k.p. Sąd Okręgowy w Warszawie uznał więc żądanie przywrócenia powoda do pracy za niecelowe i zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji tylko w ten sposób, że zasądził od pozwanego Banku [...] S.A. w W. na rzecz powoda P. B. 46.253,28 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo. Rozstrzygając w tym zakresie Sąd miał na uwadze, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do stwierdzenia, że powód pozostawał w konflikcie ze stroną pozwaną. Przedstawiane powodowi przyczyny rozwiązania umowy o pracę były na tyle ciężkie, że pracodawca bezpowrotnie utracił zaufanie do powoda, mimo że przyczyny te nie były prawdziwe, z uwagi na zajmowane przez powoda uprzednio stanowiska dyrektora. Jak wskazuje orzecznictwo Sądu Najwyższego, konflikt między pracownikiem a pracodawcą może stanowić okoliczność świadczącą o niecelowości przywrócenia do pracy, zwłaszcza gdy istnieje obawa jego odrodzenia (wyrok Sądu Najwyższego z 10 października 2000 r., I PKN 66/00, OSNAPIUS 2002 nr 10, poz. 235). Przywrócenie pracownika do pracy nie likwiduje, a nawet nie łagodzi konfliktu. Najczęściej powoduje jego pogłębienie. Dalsze zatrudnienie powoda u pozwanego Banku nie sprzyjałoby również współpracy z załogą, która już nieprzychylnie odnosiła się względem powoda. Sąd Okręgowy stwierdził, że niecelowe jest przywrócenie powoda w pozwanym Banku, ponieważ w niniejszej sprawie brak jest możliwości podjęcia w przyszłości prawidłowej współpracy między stronami.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na to, iż:

1. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem wyrok Sądu Okręgowego został wydany z rażącym naruszeniem prawa

materialnego, w szczególności z naruszeniem przepisu art. 45 § 2 kodeksu pracy w zw. z art. 56 § 1 i 2 kodeksu pracy,

2. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem wyrok Sądu Okręgowego został wydany z rażącym naruszeniem prawa materialnego, w szczególności z naruszeniem przepisu art. 45 § 2 kodeksu pracy,

3. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w związku z rażącym naruszeniem przepisów postępowania tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., które legło u podstaw zaskarżenia przedmiotowego wyroku, a które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy,

4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w związku z rażącym naruszeniem przepisów postępowania tj. przepisu art. 382 k.p.c. w zw. z art. 387 § 2¹ pkt. 1 k.p.c., które legło u podstaw zaskarżenia przedmiotowego wyroku, a które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy.

W uzasadnieniu wniosku podano, że przepis art. 45 § 2 kodeksu pracy w związku z art. 56 § 1 kodeksu pracy daje podstawę Sądowi pracy do nie uwzględnienia żądania przywrócenia do pracy i w jego miejsce orzeczenia o odszkodowaniu w sytuacji uznania, iż wypowiedzenie umowy o pracę było nieuzasadnione lub wypowiedzenie umowy o pracę naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, ale tylko wtedy „jeżeli ustalą”, że przywrócenie do pracy byłoby niecelowe i niemożliwe. Jak podkreśla się w doktrynie i judykaturze zwrot „jeżeli ustalą” użyty w przywołanym przepisie wyraża jednoznacznie, iż przyznanie pracownikowi innego roszczenia niż przez niego wybrane jest wyjątkiem, którego dopuszczalność zależy od ustalenia, że przywrócenie do pracy byłoby niecelowe. Gdyby bowiem ustawodawca dopuścił taką możliwość zamiast zwrotu „jeżeli ustalą” użyłby zwrotu np. „jeżeli uzna” (tak właśnie Sąd Najwyższy w wyroku w sprawie I PK 197/19 z dnia 22 września 2020 r.). Tym samym to na Sądzie spoczywa obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego w tym

zakresie. W niniejszej sprawie postępowanie w tym zakresie przeprowadził wyłącznie Sąd pierwszej instancji, który na podstawie poczynionych ustaleń orzekł o przywróceniu powoda do pracy. Z kolei Sąd drugiej instancji, który podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i przyjął je za własne, nie przeprowadzając żadnego odrębnego postępowania dowodowego w przedmiocie celowości bądź niecelowości przywrócenia powoda do pracy, zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w miejsce przywrócenia do pracy. Jak jednoznacznie podkreśla się w orzecznictwie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2014 r., sygn. akt I PK 41/14) „nie jest dopuszczalne formułowanie przez Sąd ocen jedynie na podstawie twierdzeń stron, gdyby bowiem tak było zamiast zwrotu „jeżeli ustalili”, ustawodawca użyłby zwrotu „jeżeli uzna”. Tym samym kryteriów oceny niemożliwości bądź niecelowości uwzględnienia żądania pracownika o przywróceniu go do pracy Sąd pracy powinien poszukiwać w ustaleniach faktycznych, tylko bowiem odwołanie się do ocen powiązanych ściśle z podłożem faktycznym sprawy może stworzyć przeciwwagę dla przedstawionych w pozwie przesłanek zasadności powrotu na dotychczas zajmowane stanowisko pracy. Tym samym, skoro Sąd odwoławczy podzielił i uznał za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, które skutkowały wydaniem przez tenże Sąd orzeczenia o przywróceniu powoda do pracy na poprzednich warunków pracy i płacy, brak jest podstaw do podzielenia prezentowanej przez niego optyki w przedmiocie niecelowości uwzględnienia żądania powoda o przywrócenie go do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy. Doszło więc do rażącego naruszenia przepisu art. 45 § 2 kodeksu pracy w związku z art. 56 § 1 kodeksu pracy, albowiem w przedmiotowej sprawie nie zaszła jakakolwiek z przesłanek wymienionych w treści art. 45 § 2 kodeksu pracy w związku z art. 56 § 2 kodeksu pracy, warunkujących odmowę przywrócenia powoda do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy. W tym stanie rzeczy doszło również do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Sąd drugiej instancji naruszył przepisy art. 382 k.p.c. w zw. z art. 387 § 2¹ pkt. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy w Warszawie z jednej strony stwierdził, że ustalenia

faktyczne Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieście w Warszawie uznaje za własne, lecz dokonał ich modyfikacji w zakresie ustalenia, iż przywrócenie powoda do pracy u pozwanego jest niecelowe. Analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego w Warszawie w istocie rzeczy nie daje odpowiedzi na pytanie w oparciu o jakie dowody Sąd drugiej instancji uznał niemożność przywrócenia powoda do pracy. Skarżący oczywiście ma świadomość modelu apelacji i roli Sądu drugiej instancji, który jest władny zarówno przyjąć za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji jak i również dokonać ich zmian, nie mniej Sąd drugiej instancji jest w tym zakresie wyposażony we wszystkie instrumenty wykorzystywane w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, zarówno w zakresie odpowiedniego stosowania reguł ciężaru dowodu, zasad oceny dowodów, jak i przeprowadzenia lub uzupełnienia części dowodów we własnym zakresie, nie wyłączając możliwości rozpoznania pominiętych dotąd wniosków dowodowych oraz tych postanowień sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV CZ 10/17 z dnia 27 kwietnia 2017 r.). Dalej, wskazać należy, że w sytuacji zmiany ustaleń faktycznych przez Sąd drugiej instancji Sąd jest zobligowany do wskazania dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a które w jego ocenie prowadzą do poczynienia zmiany ustaleń faktycznych (art. 387 § 2¹ pkt. 1 k.p.c.). Temu obowiązkowi Sąd Okręgowy nie sprostał i wskazać należy, że lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie udziela odpowiedzi w oparciu o jakie dowody Sądu ustalił, że powód ze względu na konflikt z pracodawcą nie może zostać przywrócony do pracy oraz dlaczego nie uznał tych dowodów, które dla Sądu pierwszej instancji stanowiły podstawę do przywrócenia powoda do pracy oraz nie wskazał na czym konflikt polega, kto go zainicjował. Analiza pisemnego uzasadnienia oprócz zmiany ustaleń dotyczących niemożności przywrócenia powoda do pracy nie zawiera uzasadnienia w zakresie zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, żadna ze stron w toku postępowania apelacyjnego nie wносиła o to. Pozwany w swoim środku zaskarżenia wskazał, iż ze względu na konflikt stron ponowne przywrócenie do pracy jest niezasadne. Przy czym nie wskazał w oparciu o jakie

dowody wywodzi taką okoliczność i na czym ten konflikt polega. Pomijając oczywiście interesy stron w toku postępowania, Sąd Okręgowy w sposób błędny ustalił, iż nie ma możliwości przywrócenia powoda do pracy. W tym miejscu pełnomocnik powoda wskazuje, że w utartym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych wskazuje się, że kryteria oceny niemożliwości lub niecelowości uwzględnienia żądania pracownika przywrócenia do pracy sąd pracy powinien poszukiwać przede wszystkim w ustaleniach faktycznych, tylko bowiem odwołanie się do ocen powiązanych ściśle z podłożem faktycznym sprawy może stworzyć przeciwwagę dla przedstawionych w pozwie przesłanek zasadności żądania powrotu na dotychczas zajmowane stanowisko pracy. (...). Ocena w tym zakresie powinna zmierzać do wyjaśnienia, na ile w świetle okoliczności konkretnej sprawy restytucja rozwiązanego stosunku pracy jest realna i czy reaktywowany w wyniku wyroku sądowego stosunek pracy ma szanse na prawidłowe funkcjonowanie (tak właśnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020 r. w sprawie III PK 4/20). Dalej wskazać należy na judykat Sądu Najwyższego w sprawie I PK 197/17 z dnia 22 września 2017 r., w którym to orzeczeniu Sąd Najwyższy stwierdził: *W generalnej klauzuli zawartej w art. 45 § 2 k.p. o niecelowości przywrócenia do pracy, mieści się sytuacja, w której rozwiązanie umowy o pracę jest uzasadnione, zwłaszcza okolicznościami związanymi z naruszeniem przez pracownika jego obowiązków, a pracodawca naruszył inne przepisy o rozwiązywaniu umowy o pracę w tym trybie, w szczególności dotyczące formy oświadczenia woli.* Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że ustalenie Sądu Okręgowego w Warszawie o niemożności przywrócenia powoda do pracy jest błędne, w istocie okoliczność, iż pomiędzy powodem a pozwanym istnieje konflikt jest chybiony. Konflikt dotyczy wyłącznie sporu sądowego, który nie ma znaczenia dla uwzględnienia żądania przywrócenia powoda do pracy bądź nieprzywrócenia. Co więcej Sąd nie wskazał genezy konfliktu, kto go wywołał i co było jego przyczyną, w czym upatruje konfliktu. Dlatego też mając na uwadze powyższe wskazać należy, że wyrok, w tym uzasadnienie wyroku narusza artykuły 382 k.p.c. i art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. Nie ulega wątpliwości, iż Sąd bazował na oświadczeniu apelującego, który ze względu na swój interes procesowy nie godzi się na przywrócenie powoda do pracy, nie

mniej nie zwalnia to Sądu z obowiązku przeprowadzenia wyczerpującej oceny zgromadzonych dowodów w sprawie, poczynienia ustaleń co do konfliktu, jego charakteru i genezy, czego Sąd odwoławczy nie uczynił - czym dopuścił się naruszenia art. 382 k.p.c. w zw. z art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. (identycznie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2021 r. w sprawie I PSKP 3/21). Pomiedzy stronami istnieje spór sądowy w przedmiocie zasadności wypowiedzenia, ale powód nie pozostaje w jakimkolwiek konflikcie z pozwanym pracodawcą, który uniemożliwiłby ponowne podjęcia zatrudnienia u pozwanego.

W odpowiedzi pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i dlatego nie został uwzględniony.

Negatywna ocena zgłoszonej podstawy przedsądu wynika z następujących przyczyn.

Nie można stwierdzić naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego wskazanych we wniosku, które pozwalałyby przyjąć, że orzeczenie reformatoryjne zasądzające odszkodowanie zamiast przywrócenia do pracy jest niezgodne z regulacją z art. 45 § 2 k.p. w zw. z art. 56 k.p.

Skarżący eksponuje brak samodzielnych ustaleń faktycznych przez Sąd drugiej instancji, które dopiero pozwalałyby na stosowanie art. 45 § 2 k.p. Z tej przyczyny zasądzenie odszkodowania w miejsce przywrócenia do pracy nie jest uprawnione.

Wskazane we wniosku orzeczenia Sądu Najwyższego nie były wiążące dla Sądu Okręgowego. Wykładnia i stosowanie prawa to suwerenne prawo Sądu powszechnego. Sąd Najwyższy dokonuje kontroli kasacyjnej w indywidualnej sprawie w granicach określonych w ustawie.

Skoro miarą oceny zasadności skargi kasacyjnej są podstawy kasacyjne z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to jest ona tym bardziej aktualna w odniesieniu do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż jako jedyna

podstawa przedsądu ma na uwadze indywidualny interes skarżącego w przyjęciu jego skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Rzecz w tym, że regulacja z art. 45 § 2 k.p. oparta jest na klauzulach generalnych pozwalających sądowi pracy na zasądzenie odszkodowania, jeżeli ustali, że uwzględnienie żądania przywrócenia do pracy jest niemożliwe lub niecelowe. Zastrzeżenie w art. 45 § 2 k.p., że jest to możliwe, jeżeli sąd ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe, nie jest niczym nowym, bo stosowanie prawa każdorazowo wymaga ustaleń. Oznacza to jednak, że w stosowaniu prawa ustalenia dopełniają normę prawa materialnego. Prymat ma zatem prawo materialne. Art. 45 § 2 k.p. to regulacja prawa materialnego i procesowego (art. 477¹ k.p.c.). Pracownik na gruncie kodeksu pracy nie ma dowolnych roszczeń po rozwiązaniu umowy o pracę, roszczenia te określa ustawodawca. Innymi słowy roszczenie o przywrócenie do pracy to element prawa materialnego (ustawowego), tak samo jak odszkodowanie. Art. 45 § 2 k.p. wyraża natomiast wyjątek od zasady uwzględniania żądania przywrócenia do pracy. Jednak ten wyjątek jest szczególny, gdyż oparty jest o wskazane klauzule generalne - zwroty niedookreślone. Jeżeli w systemie prawa występują klauzule generalne, to tam prawodawca sądowi pozostawia rozstrzygnięcie. Różne mogą być sytuacje, dlatego nie jest możliwa egzemplifikacja przypadków, tym bardziej wiążąca, w których niemożliwe lub niecelowe jest uwzględnienie żądania przywrócenia do pracy. Byłoby to wbrew regulacjom opartym na zwrotach niedookreślonych.

Te ogólne (oczywiste) uwagi wynikają z tego, że wniosek łączy wadliwość stosowania art. 45 § 2 k.p. z brakiem ustaleń Sądu, co nie pozwalało na stosowanie tej regulacji.

Taki zarzut merytorycznie i metodycznie nie składa się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Tak jak wskazano prymat ma prawo materialne, gdyż to ono wyznacza, jakie ustalenia są konieczne dla stosowania prawa materialnego. Na prawo materialne składa się przede wszystkim treść indywidualnego zobowiązania, w tym przypadku treść stosunku pracy łączącego strony, czyli również indywidualne uprawnienia i obowiązki powoda jako pracownika pozwanego banku.

Nawet gdy brak jest pełnych ustaleń, to powstaje pytanie, czy mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Granicę ustaleń stanu faktycznego stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed sądem powszechnym. Zarzut wniosku naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest zasadny, gdyż przepis ten bezpośrednio dotyczy oceny dowodów i ustaleń w sprawie, dlatego ze względu na ograniczenie wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c. nie może być podstawą zarzutu zawartego w podstawie kasacyjnej, tym bardziej zatem, podstawą zarzutu szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Odnosi się to również do kolejnych przepisów procedury. Art. 227 k.p.c. (inaczej niż art. 233 § 1 k.p.c.) może być podstawą zarzutu kasacyjnego, ale wtedy, gdy został pominięty dowód na fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znacznie, przy czym chodzi o dowód zgłoszony w postępowaniu przed sądem z zachowaniem prekluzji dowodowej. Przykładowo, jeśli został zgłoszony dopiero w apelacji, to takie naruszenie procedury wymaga powiązania z art. 378 § 1 k.p.c., czyli z nierozpoznanie zarzutu apelacyjnego, oraz wykazania, że zarzucane zaniechanie dowodu mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Brak jest takiego zarzutu we wniosku, który nie indywidualizuje dowodu jaki został pominięty i wpływu na wynik sprawy, przeciwnie wniosek zarzuca brak ustaleń. Oczywiście rozważanie tego może być uznane za bezprzedmiotowe, wszak apelację wniósł pozwany a nie powód, niemniej wniosek o przyjęcie skargi odwołuje się do tych przepisów. Podobna ocena odnosi się do wskazanego we wniosku art. 382 k.p.c., który jest naruszony, gdy sąd drugiej instancji orzeka z pominięciem zebranego w sprawie materiału zebranego w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

W tym miejscu należy podkreślić, że Sąd drugiej instancji może dokonać samodzielnych ustaleń w sprawie, nawet gdy poprzestaje tylko na materiale zebranym w postępowaniu w pierwszej instancji (art. 382 k.p.c.). Samodzielna ocena Sądu drugiej instancji pozwala na dokonanie ustaleń uzasadniających stosowanie art. 45 § 2 k.p. Sąd na podstawie tych ustaleń suwerennie stosuje prawo materialne, co oznacza, że orzeczenie sądu drugiej instancji może być inne niż orzeczenie sądu pierwszej instancji. W takiej sytuacji zarzut naruszenia art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. nie jest wystarczającą podstawą do podważenia wyroku Sądu

drugiej instancji, gdyż uzasadnienie pełni zasadniczo rolę sprawozdawczą i samo w sobie nie jest płaszczyzną wystarczającą do podważenia wyroku Sądu drugiej instancji. Wyrok może odpowiadać prawu nawet mimo błędnego uzasadnienia (art. 398¹⁴ k.p.c.).

Prowadzi to do kwestii pierwszoplanowej w sprawie cywilnej, czyli do podstawy materialnej, stanowiącej punkt odniesienia dla roszczenia, czyli w tym przypadku szczególnej z art. 45 § 2 k.p.

Należy dostrzec, że Sąd Okręgowy przedstawił określoną argumentację na uzasadnienie stosowania art. 45 § 2 k.p. Nie można przyjąć, że orzeczenie nie ma żadnego uzasadnienia. Sąd jednoznacznie stwierdził, iż uznając za niecelowe przywrócenie powoda do pracy, miał na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który dawał podstawy do stwierdzenia, że powód pozostawał w konflikcie ze stroną pozwaną. Brak podstaw do stosowania art. 52 k.p. nie zabraniał pracodawcy domagania się stosowania art. 45 § 2 k.p., co w ocenie Sądu było uzasadnione, w tym z uwagi na zajmowane uprzednio stanowisko dyrektora. Zatrudnienie w banku na takim stanowisku oparte jest na zaufaniu pracodawcy, który może oceniać pracownika nie tylko w aspekcie zwykłej ustawowej sumienności i staranności wykonywania pracy z art. 100 § 1 k.p. Okoliczności, które ujawniły się w sprawie, mogły stanowić w ocenie Sądu wystarczającą podstawę do zastosowania art. 45 § 2 k.p.

Z tych motywów nie można stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi przedstawia zasadną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i dlatego orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz uchwały Sądu Najwyższego z 4 lutego 2011 r., I PZP 6/10.

[SOP]

[a!]

